

JULIUS EVOLA

[ÉLETE] Julius Evola, eredeti nevén (Baron) Giulio Cesare Andrea Evola (1898. május 19. Róma – 1974. június 11. Róma) szicíliai eredetű nemesi családból származó olasz festő, költő, filozófus (történelem-, társadalom- és politika-filozófus), ezoterikus gondolkozó, orientalista, szexozófus, a XX. századi tradicionális gondolkozás egyik kiemelkedő képviselője. Evolát kezdettől fogva a polgári szemlélet világi és vallásos oldalával való szembefordulás mozgatta. 1915-től a futurista mozgalomhoz kapcsolódott, és a mozgalom első olaszországi kiállításán az ő képei is ott voltak. Az I. világháborút követően, melyben tüzerként vett részt, 1919-től 1922-ig festőként és költőként az olasz dadaizmus egyik fő exponense volt. Az alkotóművészettel szakítva 1923 és 1927 között a klasszikus német filozófia idealizmusa nyomán elmélyült filozófiai stúdiumokat folytatott. Az 1920-as évek második felében került kapcsolatba az olasz fasizmussal, mellyel viszonya mindig is ambivalens volt. 1927 és 1929 között – hogy filozófiai tanulmányai során feltáruló belátásait átültesse a gyakorlatba – érdeklődése az európai mágikus tradíció elméletének és gyakorlatainak irányába fordult. Az 1930-as évek elejétől – részint René Guénon hatására – figyelme egyre inkább a vallások alapjául szolgáló metafizikai tanítások felé irányult. Nemcsak a távol-keleti spiritualitás vonzotta, hanem Európa kereszténységet megelőző, illetve kereszténységen kívüli vallási tradícióit is tanulmányozta. Az 1930-as évek során „a vér mítoszával” szembefordulva igyekezett kidolgozni a rasszizmus szellemi megalapozását. Az olasz fasizmus bukását követően gyakran tartózkodott a Harmadik Birodalomban, mert úgy vélte, hogy a nemzetiszocializmus az olasz fasizmusnál közelebb áll saját politikai elképzeléseihez. Jelen volt Hitler és a kiszabadított Mussolini első találkozásán Hitler főhadiszállásán. A világháború végén az SS Biztonsági Szolgálatának megbízásából a megszállt területeken a német hadsereg birtokába jutott szabadkőműves dokumentumokat kutatott. Mint arisztokratikus beállítottságú reakciós rómaikat, az SS megfigyelés alatt tartotta. 1945-ben Bécs bombázásakor gerincébe repesz fúródott, amelynek következtében hátralevő életére deréktól lefelé megbénult. 3 éven keresztül osztrák szanatóriumokban kezelték. 1951-ben a fasiszta rendszer restaurációjának vádjával perbe fogták, de felmentették. Ettől fogva római lakásába zárkózva élt, miközben metafizikai, társadalomtudományi és politikai könyvek, tanulmányok és újságcikkek sokaságát írta, szerkesztette, fordította. Próbálkozása, hogy a háború utáni radikális olasz jobboldalnak koherens szemléleti megalapozást adjon, kudarcba fulladt.

[MŰVEI] Evola a *Teoria dell'individuo assoluto*-ban (1927) – és a hozzá kapcsolódó filozófiai műveiben – az újkori idealista filozófiai hagyomány szolipszista végkövetkeztetésének teoretikus problémáját gyakorlati módon kívánta orvosolni. Megoldási javaslata, a „mágikus idealizmus” azonban már túlmutat a filozófián: az individuumnak a világ addigi passzív „tételezését” – önnön abszolút mivoltát felismerve („abszolút individuum”) – tudatos és aktív hozzáállássá kell változtatnia. A *Lázadás a modern világ ellen* (1934) az életmű tengelyét képezi és egyúttal Evola történetfilozófiai főműve, amelyben egyrészt általános képet ad a szakrális-tradicionális civilizációkról – különösen azok politikai és társadalmi vetületéről –, másrészt végigköveti a modernitás felé vezető hanyatlásuk egyes fázisait. A *félébredés doktrínája* (1943) és *A hatalom yogája* (1949) Evola két orientalisztikai főműve: az előbbiben a buddhai spiritualitás nagy ívű rekonstrukciójára vállalkozott a páli kánon alapján, az utóbbiban pedig a spiritualitás ama különleges – tantrikus – formáját mutatta be, amelynek középpontjában a hatalom és a „mérgek elixírré változtatásának” eszméje áll. Evola

tulajdonképpen mindkét könyvével alternatívát kínált a spiritualitás devocionális és szacerdotális értelmezésével szemben. Hasonló megfontolásokból született *A hermetikai tradíció* (1931) és *A Grál misztériuma* (1937), amelyekben a szórványos anyagból Európa kereszténységen kívüli spirituális hagyományait igyekezett rekonstruálni. Az *Emberek és romok* (1953) Evola politikai világszemléletének kiegyensúlyozott és szisztematikus foglalata, s egyúttal az ötvenes években aktuális politikai nézetek kritikája. Csak látszólag nem illeszkedik az életműbe Evola II. világháború utáni főműve, *A szexus metafizikája* (1958), mert abban a szexualitást a végső egzisztenciális szintáttörés eszközeként mutatja be, összhangban azzal a transzformatív szereppel, amelyet a szexualitás a tantrikus jógában is játszik. A *Meglovagolni a tigrist* (1961) – Nietzsche szellemében – egy heroikus és nem minden kétségbeesés nélküli filozófiai kísérlet arra, hogy egy egzisztenciális orientációt kínáljon azoknak, akik a hagyományos értékek és formák felbomlásának korában valami magasabbra vágyanak. *A fasizmus jobbról látva* (1963) című munkájában Evola a maga konzervatív-„reakciós” jobboldali pozíciójából fogalmazza meg a fasizmus kritikáját, kiemelve azt is, ami érték volt benne. Halála után tanulmányai és cikkei gyűjteményes kötetek sokaságában jelentek meg. Kiterjedt levelezést folytatott többek között Carl Schmitttel, Tristan Tzarával, Benedetto Croceval, Giovanni Gentilével, René Guénonnal, Arthur Avalonnal (*alias* John Woodroffe), Kerényi Károllyal, Franz Altheimmel, Hermann Keyserlinggel és Mircea Eliadéval. Evola – különösen a II. világháború után – számos olyan szerző munkáját ültette át olasz nyelvre (részint Carlo d’Altavilla néven), akikkel valamilyen fokú szellemi rokonság fűzte össze, úgymint Lao-ce, René Guénon, Gustav Meyrink, Johann J. Bachoffen, Mircea Eliade, Oswald Spengler, Otto Weininger, Gabriel Marcel, Ernst Jünger, Arthur Avalon, Eduard Spranger, Daisetsu T. Suzuki, Karlfried Dürckheim, Ernst Cassirer és mások.

[TANAI] Julius Evolát mind spirituális-metafizikai, mind társadalomtudományi vonatkozásban azonos princípiumok vezérelték. A spiritualitás mindazon formáiban, amelyekkel egész életén át foglalkozott, azt kereste, ami ténylegesen is mélyebb dimenziókat nyithat annak számára, aki a modern ember felületes materializmusával és polgári vallásosságával elégedetlen, miközben a korál-ezoterikus iskoláit elutasította (*A jelenkori spiritualizmus arca és álarca*). Egy olyan szintáttörésre törekedett, amely az emberi lény legmélyebb, transzperszonális erőit és képességeit is meg tudja nyitni – hogy feljuthasson arra az egzisztenciális magaslatra, ahonnan mindenre rálát, és ahol lábát megvetve semmi meg nem rendítheti. Felfogása szerint a legfőbb erény az elszakadás, a distancia képessége, mert ez az alapfeltétele az emelkedettségnek, amelyet a nemesség képvisel. Történelmi-társadalmi-politikai síkon Evola a modernitás folyamatos önkiteljesítését a tradicionális (érték)rend és hierarchia felforgatásaként értelmezte, mellyel szemben a helyes viszony csak a reakció lehet. A konzervativizmus, vagyis a még meglévő értékek megőrzése elégtelen, mert azok már romokban hevernek. Az evolai reakció nem a múlt formáihoz való szolgai alkalmazkodás, hanem az e formákért felelős történelemfeletti princípiumokhoz való ragaszkodás. Csak e princípiumok tekinthetők abszolútnak, történelmi alkalmazásaik viszonylagosak. A platóni megkülönböztetést alkalmazva, míg a tradicionális civilizációk a lét civilizációi voltak, a modern civilizáció a létesülés civilizációja. Evola a *philosophia perennis* jegyében állva utasította el a historicizmus minden formáját. Politikai eszménye az Imperium Romanum volt (antinacionalizmusa és romanizmusa megjelent abban is, hogy az olasz „Giulio” helyett a latin „Julius” keresztnevet használta). Az állam mint vertikális struktúra a társadalom horizontális hálózatának tengelye. A kettő viszonyában a nemzet vagy a társadalom a test, az állam pedig a neki formát adó és megelevenítő lélek szerepét játssza. Az uralom és a rang alapja csak a tekintély, a szó eredeti értelmében vett *auctoritas* lehet. Az *auctoritas*ban mindig van valami numinózus is, mert legitimitását a vezető nem alulról, a néptől kapja, hanem

földről. Mivel esszenciálisan is fölötté áll a „társadalomnak”, ezért képes törvényt szabni neki, vagyis ezért képes felemelni és olyan kvalitásokat kölcsönözni neki, amelyekkel eredendően nem rendelkezik. Aki képes a magasrendűre tekintélyként nézni, az éppen ez által önmaga fölé emelkedik. Valódi államiság pusztán világi jelleggel, tényleges szakrális-religiózus fundamentum nélkül nem létezhet. A *proton pszeudosz*, ami a világot elindította a mai állapotok felé, a humanizmus, melynek alfája és ómegája minden emberfeletti kiküszöbölése. Innen vezeti le Evola a haladás modern mítoszáat is. Mivel a legújabb kor embere történelmi értékítéleteit a jólétre és a technikai civilizációra alapozza, áldozatául esik a progresszivismus délibábjának. Progresszió legfeljebb a tradicionális értékrend elemeinek folyamatos felszámolásában van. Ennek fő eszközei a forradalmak. Az utóbbi évszázadokban politikában, kultúrában, tudományban, művészetben és vallásban – hol erőszakos, hol rafinált és „okkult” eszközökkel – „permanens forradalom” zajlik a tradicionális értékrend ellen. A forradalmiság lényege, hogy az ember sem a metafizikai, sem a politikai rendben nem tűr meg maga fölött senkit és semmit. A forradalmi ideológia alapvéde, hogy ami fölötté van az embernek, az nem lealacsonyítja és elnyomja, hanem fölemeli. A revolucionizmus két fő jelszava, a szabadság és az egyenlőség ellentmondásban van egymással: ahol szabadság van, nem lehet egyenlőség; ahol egyenlőség van, megszűnik a szabadság. Az egyenlőség eszméje az embert a sorozatgyártott ipari termékek szintjére szállítja le és homunkulusszá teszi, mert kiküszöböli belőle a minőség és az érték elvét. A minden inherens értékrendtől megfosztott ember csak az absztrakt szabadságot (liberalizmus) igenelheti. A szabadság nem az egzisztencia alsó, ösztönös-emocionális erőinek szabad megnyilvánulása, hanem az azoktól való szabadság, végső soron pedig a személy inherens lehetőségeinek aktualizálása. A felforgatás révén a tradicionális társadalmi hierarchia legalsó eleme kerül felülre: a gazdasági tényező. Ezzel szemben azt, aminek a tradicionális civilizációban a legnagyobb társadalmi presztízse volt, vagyis a szakralitást és a transzcendenciát ma a magánéletbe száműzték. A gazdaság kora a létfenntartásban való kiteljesedés. Eszménye az emberben élő állat kényelme, az ember animális igényeinek kiszolgálása. Alapszavai: termelés, munka és munkaerő, haszon, bér, fogyasztás, tulajdon. A munkaerő éppúgy termékké vált, mint bármi egyéb. A munka az emberi tevékenység legalacsonyabb rendű tényezője. A demokrácia a pártok nemtelen versengése ama nép kegyeiért, amely az emberi egzisztencián belül az ösztönök világát képviseli. Ámde még a demokráciában sem szűnik meg az alávetettség, csak mindig cserélődnek azok a milliók, akik a többségi diktatúrát kénytelenek elviselni. Lényegét illetően a szocializmus és a demokrácia összes fajtája „ellenállam”, mert egy labilis „princípiumra” vezeti vissza magát: a társadalomra vagy a népre. Evola a fasizmusban – majd a nemzetiszocializmusban – az eredeti római szellem felébredésének lehetőségét látta, de mindkét rendszer plebejus vonásait elutasította. „Ha »fasiszta« eszmék mellett kell kiállnunk, ezt nem azért kell tennünk, mert ezek az eszmék »fasiszták«, hanem annyiban és azért, mert ezek a fasizmust megelőző és a fasizmusnál magasabb rendű eszmék megjelenésének és igenlésének speciális formái.” (*Emberek és romok*, 25.)

[**HATÁSA**] Evolát sem politikai tradicionalizmusa, sem spirituális arisztokratizmusa, sem műveinek intellektuális színvonala nem tette szélesebb körben népszerű szerzővé, s így hatása csak korlátozott lehetett. Nem változott ez Evola halála után sem, annak ellenére, hogy az 1990-es évektől kezdve reneszánszát éli: hazájában sorra jelennek meg munkái (összes műveinek kiadása folyamatban van), és könyveit számos nyelvre lefordították, illetve fordítják. Tudományos-akadémiai szinten elsősorban politikai nézetei és különösen a fasizmushoz való viszonya miatt kelt érdeklődést. A mai (pszeudo)ezoterikus mozgalmak képviselői számára Evola munkái orientációjuk és megfogalmazásuk módja miatt fogyaszthatatlanok. Az amerikai perennialista iskola Evolát antiszacerdotális beállítottsága miatt gyakorlatilag figyelmen kívül hagyja. Spirituális munkái, bár nem tudományos

jellegűek, tudományos igényességük miatt az adott tudományterület megbecsült elemei voltak, mára azonban már kikerültek a tudományos közbeszéd köréből. Ennek ellenére Evolát a legtekintélyesebb vallástörténeti összefoglaló, az *Encyclopedia of Religion* (2005) a XX. század legjelentősebb vallási gondolkodói között tartja számon. Filozófiai munkásságát újabban Olaszországban filozófiatörténeti jelentőségűnek tekintik. Igazából hiányzik az a társadalmi csoport, amelyik számára Evola a maga egyszerre spirituális, filozófiai és politikai radikalizmusával befogadható lenne. Hatása inkább csak individuális szinten érhető tetten. Művészettörténeti körökben a dadaizmusban betöltött meghatározó szerepéért mindmáig megbecsülés övezi. Itthon történetfilozófiai munkái nagy hatást gyakoroltak Hamvas Béla krizeológiai munkásságára. Evola elsősorban politikai, illetve fiatalkori filozófiai munkássága révén (szolipszizmus) még nagyobb hatással volt László Andrára. Magyar nyelven a László-iskola erőfeszítéseinek köszönhetően számos fontos műve mellett több mint kétszáz tanulmánya is megjelent.

[ÉRTÉKELÉSE] Evola azon kevés szerzők egyike, akik azonos – de a modernitásétől radikálisan különböző – princípiumokból kiindulóan hatalmas spektrumot átfogva a megismerés, kultúra és a társadalmi cselekvés nagyon különböző területeit voltak képesek koherens módon újragondolni. Az a hang, amit ő képvisel, megismételhetetlenül egyedi. Személyiségéből fakadó nagyon erős akcionalizmusa, minden tragikus felhangtól mentes heroizmusa azonban mind történet-, mind valásbölcseleti területen sok egyoldalúsághoz vezetett. Ennek ellenére számos olyan jelenség és probléma adekvát értelmezését adta, amellyel a modern kori irodalomban sehol másutt nem lehet találkozni. A mai politikai konzervativizmus számára transzcendens irányultsága és politikai „imperializmusa” miatt csak a XX. század derekának egyik különleges személyiségeként értelmezhető.

[BIBLIOGRÁFIA]

[Julius Evola művei olasz és magyar nyelven]

<i>La parole obscure du paysage intérieur.</i> Collection Dada, Roma–Zürich, 1921. <i>Saggi sull'idealismo magico.</i> Atanòr, Todi, 1925. (<i>Tanulmányok a mágiikus idealizmusról.</i> Persica, Budapest, 2017) <i>L'individuo e il divenire del mondo.</i> Libreria di Scienze e Lettere, Roma, 1926. (<i>Az individuum és a világ létesülése.</i> Kvintesszencia, Debrecen, 2011) <i>L'uomo come potenza.</i> Atanòr, Todi, 1927. <i>Teoria dell'individuo assoluto.</i> Bocca, Torino, 1927. <i>Imperialismo pagano.</i> Atanòr, Todi, 1928. (<i>Pogány imperializmus.</i> Nemzetek Európája, Budapest, 2003) <i>Fenomenologia dell'individuo assoluto.</i> Bocca, Torino, 1930. <i>La tradizione ermetica.</i> Laterza, Bari, 1931. (<i>A hermetikai tradíció szimbólumai, doktrínája és királyi művészete.</i> Arcticus, Budapest, 2007) <i>Maschera e volto dello spiritualismo contemporaneo.</i> Bocca, Torino, 1932. (<i>A Príncipiumnak és akciójának könyve (Tao tē ching) • A jelenkori spiritualizmus arca és alarca.</i> A Hagymány és a Transzcendencia Iskolája, Budapest, 1994) <i>Rivolta contro il mondo moderno.</i> Hoepli, Milano, 1934.	(<i>Lázadás a modern világ ellen.</i> Kötet, Nyíregyháza, 1997) <i>Tre aspetti del problema ebraico.</i> Mediterranee, Roma, 1936. <i>Il mistero del Graal.</i> Laterza, Bari, 1937. (<i>A Grál misztériuma és a ghibellin birodalmi idea.</i> Kvintesszencia, Debrecen, 2001) <i>Il mito del sangue.</i> Hoepli, Milano, 1937. <i>Indirizzi per una educazione razziale.</i> Conte, Napoli, 1941. <i>Sintesi di dottrina della razza.</i> Hoepli, Milano, 1941. (<i>A rasszok és a tradíció.</i> Nemzetek Európája, Budapest, 2003) <i>La dottrina del risveglio.</i> Laterza, Bari, 1943. (<i>A felébredés doktrínája. Tanulmány a buddhista aszkézisről.</i> Kvintesszencia, Debrecen, 2003) <i>Lo Yoga della potenza.</i> Bocca, Torino, 1949. (<i>A hatalom jogája. Tanulmány a tantráról.</i> Persica, Budapest, 2007) <i>Orientamenti.</i> Imperium, Roma, 1950. (<i>Orientációk.</i> Stella Maris, Budapest, 1998)

Gli uomini e le rovine. Edizioni dell'Ascia, Roma, 1953. (Emberék és romok. Nemzetek Európája, Budapest, 2005)

Gruppo di UR: *Introduzione alla magia come scienza dell'Io I–III.* A cura di Julius Evola. Bocca, Torino, 1955. (UR-csoport [szerk.]: *Bevezetés a Mágiába I–III.* Persica, Budapest, 2007–2008)

Metafisica del sesso. Atanòr, Todi, 1958. (A szexus metafizikája. UR, Budapest, 2000)

L'«Operaio» nel pensiero di Ernst Jünger. Armando, Roma, 1959.

Cavalcare la tigre. Orientamenti esistenziali per un'epoca della dissoluzione. Mediterranee, Milano, 1961. (Meglovagolni a tigris. Egzisztenciális orientáció a felbomlás korszakában. Persica, Budapest, 2013)

Il cammino del cinabro. Vanni Scheiwiller, Milano, 1963. (A cinóberösvény. Nemzetek Európája, Budapest, 2006)

Il Fascismo. Saggio di una analisi critica dal punto di vista della destra. Volpe, Roma, 1963. (A faszizmus és a

Harmadik Birodalom. Europa Authentica, Budapest, 2002; Attraktor, Máriabesenyő, 2014)

L'arco e la clava. Vanni Scheiwiller, Milano, 1968.

Raâga Blanda. Vanni Scheiwiller, Milano, 1969.

Il taoismo. Mediterranee, Roma, 1972. (A Princípiumnak és akciójának könyve (Tao tê ching) • A jelenkori spirítualizmus arca és álarca. A Hagymány és a Transzcendencia Iskolája, Budapest, 1994)

Ricognizioni. Uomini e problemi. Mediterranee, Roma, 1974.

Zen. A szamurájok vallása. Öt tanulmány a japán buddhizmusról [Frithjof Schuonnal közösen]. Kvintesszencia, Debrecen, 1996.

A múlt ember típusa, és további tanulmányok. Camelot, Budapest, 1996.

A megvalósítás és a halál utáni akciók. A megvalósítás útja a Mithrász-misztériumokban és a lámaizmus túlvilági tanításai. Kvintesszencia, Debrecen, 1997.

Jobboldali fiatalok kézikönyve. Kvintesszencia, Debrecen, 2012.

Evola, Julius (Arthos / Cantiere / Ea / Iagla / J. E. / Báró Julius Evola). In: Buji Ferenc (szerk.): *Metaphysicum et politicum. A magyar tradicionális iskola bibliográfiája.* Centrum Traditionis Metaphysicæ, Debrecen, 2008. 124–145. [Teljes magyar nyelvű Evola-bibliográfia 2007-ig]

[Idegen nyelvű irodalom]

Bedetti, Andrea: *Dadaïsme et tradition,* Evola, le philosophe au pinceau. Ars Magna, Nantes, 2004.

Boutin, Christophe: *Politique et tradition. Julius Evola dans le siècle, 1898–1974,* Kimé, Paris, 1992.

Cassata, Francesco: *A destra del fascismo. Profilo politico di Julius Evola.* Bollati Boringhieri, Torino, 2003.

Conte, Vitaldo: *Julius Evola. Arte come alchimia, mistica, biografia.* Iriti, Reggio Calabria, 2005.

Di Dario, Beniamino: *La via romana al Divino. Julius Evola e la religione romana.* Ar, Padova, 2001.

Di Vona, Piero: *Evola e Guénon. Tradizione e Civiltà.* Società Editrice Napoletana, Napoli, 1985.

Furlong, Paul: *Introduction to the Social and Political Thought of Julius Evola.* Routledge, London, 2011.

Guyot-Jeannin, Arnaud: *Julius Evola. L'Âge d'Homme,* Lausanne, 1997.

Hansen, H. T. (alias Hakl, Hans Thomas): *Julius Evola et la «révolution conservatrice» allemande.* Deux Etendards, Montreuil, 2002.

Lippi, Jean-Paul: *Julius Evola, métaphysicien et penseur politique.* L'Âge d'Homme, Lausanne, 1998.

Malgieri, Gennaro: *Modernità e Tradizione.* Settimo Sigillo, Roma, 1987.

Negri, Antimo: *Julius Evola e la filosofia.* Spirali, Milano, 1988.

Reschika, Richard: *Das Versprechen der Ekstase. Eine philosophische Reise durch das erotische Werk von Georges Bataille und Julius Evola.* Projekt, Bochum, 2011.

Romualdi, Adriano: *Julius Evola. L'uomo e l'opera.* Volpe, Roma, 1966.

Taufer, Paolo: *Les Jeunes et les ruines de Julius Evola.* Sel, Avrille, 2005.

Valento, Elisabetta: *Homo Faber. Julius Evola fra arte e alchimia.* Fondazione Julius Evola, Roma, 1994.

Veneziani, Marcello: *La ricerca dell'assoluto in Julius Evola.* Thule, Palermo, 1979.

[Magyar nyelvű irodalom]

De Benoist, Alain: *Julius Evola, radikális reakció és elkötelezett metafizikus. A politika Julius Evolánál.* In: De Benoist, Alain: *Zarathustra nyomában. Példabeszéd a jó európaiakhoz.* Europa Authentica, Buda-

pest, 2002. 167–221.

De Turrís, Gianfranco – Cospito, Nicola – Zoratto, Bruno (szerk.): *Julius Evola az Ahnenerbe titkos dokumentumaiban I–II.* Északi Korona 2005. 13. sz. 5–

10. és 17–22.
- De Turrís, Gianfranco: Julius Evola és Mircea Eliade. Egy elfelejtett barátság. *Tradíció*, 2002, 39–52.
- Del Ponte, Renato: Julius Evola kísérlete az „UR Csoporttal”. *Tradíció*, 2004, 25–46.
- Horváth Róbert – Rády Sándor Zsolt: Evola Magyarországon. Báró Julius Evola és a magyar arisztokrácia. *Sacrum Imperium*, 3. sz. 1998. 23–31.
- Horváth Róbert: *A politika funkciója Julius Evola életművében*. Camelot, Budapest, 1998.
- Horváth Róbert: Hamvas Béla és az *apoliteia*. *Pannon Front*, VIII. évf. 2002. 1. sz. 12–21.
- Horváth Róbert: Julius Evola nemzetközi fogadtatásának problémáiról. *Északi Korona*, 2005. 18. sz. 43–51.
- Kondor Attila: Julius Evola és Frithjof Schuon festészetéről. *Tradíció*, 2002. 163–176.
- Madarász Imre: Egy hagyományellenes tradicionalista. Julius Evola „felfedezése”. In: Madarász Imre: *„Titus íve alatt”. Az antik Róma öröksége az olasz felvilágosodás és romantika irodalmában*. Eötvös József, Budapest, 1998. 117–128.
- Madarász Imre: Szexuálmisztika. Evola és Sade. In: Madarász Imre: *Az érzékek birodalma. Erotográfia és pornográfia az olasz irodalomban*. Hungarovox, Budapest, 2002. 197–205.
- Mutti, Claudio: Evola és Magyarország. *Pannon Front*, VII. évf. 2001. 2. sz. 10–13.
- Piscitelli, Alfonso: Az Autarkha és kritikussai. In: Evola, Julius: *Tanulmányok a mágikus idealizmusról*. Persica, Budapest, 2017, 221–236.
- Scaligero, Massimo: J. Evola. *Tradíció*, 1999. 221–228.
- Volpi, Franco: A fiatal Julius Evola elfeledett idealizmusa. In: Evola, Julius: *Tanulmányok a mágikus idealizmusról*. Persica, Budapest, 2017, 15–33.

Buji Ferenc